

OUDE MINNEBRIEVEN.

Ze hielden zooveel van elkaar.

En ze pasten zoo goed bij elkaar.

Ze hadden 't er vaak over gehad, dat het huwelijk hun toch niet tegen kon vallen. Een modelpaartje waren ze, en model-echtgenooten zouden ze wezen, later. —

En nu toch de ontgoocheling. En de moeiten en de twist soms.

O zeker, ze hielden nog van elkaar. Of beter: hij wist en zei tegen zichzelf, dat hij nog wel van haar hield, maar zij niet meer van hem. Ontrouw was ze niet, maar zorgzaam en meegaande en vriendelijk, zooals hij gedacht had, o nee....

En zij formuleerde ongeveer op diezelfde manier haar gevoelens jegens hem en de zijne tegenover haar. Maar zij bekeek ze van haar kant. Nee, hij 'liep niet naar de herberg, als andere jonge mannen van 't dorp soms deden, en hij bracht haar wel zijn weekloon, waarvan hij maar een klein beetje voor zichzelf hield, maar overigens! Hij viel over een kleinigheid: wat broodkruimels, die ze vergeten had op te veegen, een knoop, die ze niet aangenaaid had; Zondagsch goed, dat hij niet vinden kon, als hij 't noodig had. Als dat nou die groote liefde was, waarover hij vroeger praatte en schreef!

Ja, ook schreef hij, in den tijd, toen hij als soldaat weg was van hun dorp.

Maar ze had zijn brieven nog. Met een mooi blauw lintje had ze ze saamgebonden, want missen wilde ze die brieven niet. Nooit! Maar nu zou ze hem nogeens laten lezen, wat hij vroeger schreef. En hem dan zeggen, wie hij nu was.

Met dat doel haalde ze de brieven te voorschijn. En ze ging lezen, om te weten, wat hem 't meest treffen kon. Want treffen wilde ze hem.

Doch toen ze las, voelde ze zich weer geheel verplaatst in dien ouden, gelukkigen tijd. En ze zag niet meer alleen hem, zooals ze gewild had, maar ze zag ook zichzelf, zooals ze toen was. En zooals ze nu was. Want nu wist ze 't ineens: niet alleen hij was veranderd, maar zij ook. Ze was prikkelbaar soms, en lusteloos op een anderen keer. En ze bitste of bleef koppig zwijgen, wanneer hij een aanmerking maakte op wat toch wel niet heelemaal in den haak was.

O zeker, er waren wel verontschuldgingen. Ze voelde zich soms moe. En wel eens angstig. En wel

eens prikkelbaar. Maar waarom zei ze hem dat dan niet? Dat deed ze vroeger immers ook. En dan kon hij zoo teer zijn. Zooals hier in dien brief, toen ze ziek geweest was. Een heel klein beetje maar.

Ze voelde: hij kon ook nu nog zoo wezen, wanneer ze 't hem maar niet eerst moeilijk had gemaakt met haar bitsheid.

Hijzelf had nu toch ook meer zorgen dan vroeger. Hij moest nu voor twee werken. Naar ze hoopten straks voor drie. En zij nam er eigenlijk weinig notitie van, wanneer hij er vermoeid uitzag. Dat was vroeger ook anders. —

Met den ouden brief in de hand bleef ze peinen. En ze zag veel, waarvoor ze daar straks nog geen oog had.

Het slaan van de klok deed haar opschrikken. Zoo laat al! Frans zou gauw thuis kunnen zijn!

Haastig zette ze koffie-water op. Terwijl 't aan de kook kwam, ruimde ze alles netjes weg. Ook de brieven. Die werden weer saamgebonden met het blauwe lint. Heel zorgvuldig. En voor ze 't bundeltje weglei, streek ze er weer over met haar hand, als liefkoozend.

Frans vond 's avonds een nette kamer en een vrouwtje met een wel wat ernstig, maar toch heel vriendelijk gezichtje. En toen ze gegeten hadden, begon ze te praten, niet over de brieven, maar over de laatste weken, doch nu gaf ze niet hem de schuld, doch zichzelf.

En Frans? In plaats van te vergeven met een grootmoedig gebaar, zooiets van: „Och ja, 'k wist het wel, een vrouw is nu eenmaal niet wijzer,“ ging hij zijn eigen aandeel in de schuld uitmeten en 't hare verkleinen. Zoo twistten ze

dien avond toch, maar heel anders dan vorige avonden. En toen ze hem de hand op den mond lei, omdat ze zichzelf zoo heel klein nu voelde en niet hooren wilde, dat hij zichzelf beschuldigde, sloot hij op zijn beurt haar mond op de meest romantische en meest praktische wijze, die er bestaat. En toen ze elkaar daarna diep in de oogen zagen, wisten ze beiden, dat ondanks alles hun liefde nog groot en ongerept was.

J. M. W.-W.

